

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urtos/9/2019
Identifikačné číslo spisu:	3018200098
Dátum vydania rozhodnutia:	14.01.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:3018200098.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci odsúdeného H. B., v konaní o podmienечnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody vykonávaného na základe rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 19. novembra 2018, sp. zn. 23Ntc/1/2018 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. januára 2019, sp. zn. 6Urto/8/2018 o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu Wiener Neustadt z 9. mája 2017, sp. zn. 37Hv 31/17s v spojení s rozsudkom Vrchného krajského súdu Viedeň z 12. novembra 2017, sp. zn. 20Bs 186/17z, na neverejnom zasadnutí v Bratislave dňa 14. januára 2020, o sťažnosti prokurátorky Krajskej prokuratúry Trenčín proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 25. novembra 2019, sp. zn. 23Ntc/1/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnuté rozhodnutie z r u š u j e a Krajskému súdu v Trenčíne u k l a d á, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozhodol tak, že podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 12 ods. 2 zákona číslo 549/2011 Z. z. sa odsúdený H. B. (ďalej aj „odsúdený“) podľa § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného zákona podmienечne prepúšťa z výkonu trestu odňatia slobody vo výmere štyroch rokov uloženého mu rozsudkom Krajského súdu Wiener Neustadt z 9. mája 2017, sp. zn. 37Hv 31/17s v spojení s rozsudkom Vrchného krajského súdu Viedeň z 12. novembra 2017, sp. zn. 20Bs 186/17z uznaných na území Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 19. novembra 2018, sp. zn. 23Ntc/1/2018 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. januára 2019, sp. zn. 6Urto/8/2018.

Podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona súd prvého stupňa napadnutým uznesením určil odsúdenému skúšobnú dobu na 3 (tri) roky, zároveň nariadil probačný dohľad nad odsúdeným vo výmere 2 (dvoch) rokov a podľa § 51 ods. 4 písm. j) Trestného zákona a § 54 ods. 4 Trestného zákona uložil odsúdenému aj povinnosť spočívajúcu v príkaze v skúšobnej dobe sa zamestnať alebo sa uchádzať preukázateľne o zamestnanie a povinnosť spočívajúcu v príkaze v priebehu probačného dohľadu jedenkrát za tri mesiace

preukazovať zdroje svojho živobytia.

Krajský súd v Trenčíne v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že odsúdený H. B. formálnu podmienku pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, a to výkon dvoch tretín uloženého a uznaného trestu, splnil. Pri úvahách, či odsúdený splnil aj materiálne podmienky pre podmienené prepustenie, poukázal na skutočnosť, že uložený a uznaný trest bol odsúdeným vykonávaný v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Ďalej konštatoval, že odsúdený svojím správaním, ktoré bolo hodnotené Ústavom na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom, kde uložený trest momentálne vykonáva, ako slušné, komunikatívne, bez negatívnych prejavov a Justičnou inštitúciou Sonnberg, kde vykonával spomínaný trest v Rakúskej republike, ako vzorové a plnením svojich, a to najmä pracovných povinností (ktoré spomínaný ústav v Rakúskej republike hodnotil ako vynikajúci pracovný výkon), jednoznačne preukázal polepšenie. Aj keď nedostatočná sebakritičnosť k spáchanej trestnej činnosti zo strany odsúdeného (podľa hodnotenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom) vyznieva v neprospech záveru, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, súd prvého stupňa v konečnom dôsledku dospel k záveru, že odsúdený po dobu takmer troch rokov vo výkone trestu odňatia slobody prezentoval, že dokáže „viest' riadny život", preukázal, že vie pracovať a tak zákonným spôsobom si zabezpečovať prostriedky na živobytie. Pred súdom prvého stupňa odsúdený prejavil ľútosť nad svojím protiprávnym konaním, deklaroval reálne možnosti zamestnania (potvrdenie budúceho možného zamestnávateľa), rodinné zázemie (návštevy, korešpondencia s matkou a sestrou). Súd prvého stupňa napokon uzavrel, že dovŕšiť nápravu odsúdeného je možné aj na slobode, pretože okrem „behu" skúšobnej doby bude na neho pôsobené aj probačným dohľadom a kriminogénny faktor spočívajúci v snahe zadovážovať si bezpracné zisky bude u odsúdeného eliminovaný uloženými povinnosťami vo vzťahu k zamestnaniu sa a k preukázaniu „poctivých" zdrojov svojho živobytia. Z uvedených dôvodov preto krajský súd návrhu odsúdeného vyhovel a z výkonu vyššie uvedeného uloženého a uznaného trestu odňatia slobody ho podmienené prepustil.

Proti tomuto uzneseniu podala prokurátorka Krajskej prokuratúry Trenčín (ďalej aj „prokurátorka") v zákonom stanovenej lehote (priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí konanom o návrhu odsúdeného na jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody), riadne a včas, sťažnosť, ktorú osobitným podaním aj bližšie zdôvodnila.

V písomných dôvodoch podanej sťažnosti po zrekapitulovaní napadnutého rozhodnutia, poukázala na spôsob spáchania trestného činu odsúdeným, ohľadom ktorého trest odňatia slobody vykonáva, jeho okolnosti, na osobu odsúdeného, ktorý sa opakovane dopúšťal trestnej činnosti, absentovalo uňho legálne zamestnanie a práve trestnú činnosť využíval ako prostriedok svojej obživy. Konštatovala, že vzhľadom na vyššie uvedené a nedostatočne kritický postoj odsúdeného k spáchanej trestnej činnosti Ústav na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom hodnotil jeho resocializačnú prognózu ako menej priaznivú, riziko jeho sociálneho zlyhania ako stredné a konštatoval, že odsúdený len čiastočne preukazuje splnenie podmienok na jeho podmienené prepustenie, a preto ho neodporúča podmienené prepustiť. Z hodnotenia, či už spomínaného ústavu na výkon trestu odňatia slobody alebo ústavu, kde odsúdený vykonával trest odňatia slobody v Rakúskej republike, podľa názoru prokurátorky, nevyplývajú žiadne relevantné informácie a ani záruky, že odsúdený povedie riadny život aj v prípade, ak jeho správanie nebude pod neustálym dohľadom usmerňované. V podstate na základe uvedených dôvodov konštatovala, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je predčasné, a preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil a súdu prvého stupňa uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Odsúdený, prostredníctvom svojho obhajcu, vo vyjadrení k sťažnosti prokurátorky uviedol, že napadnuté uznesenie považuje za zákonné a správne. Súd prvého stupňa, podľa názoru odsúdeného, správne vyhodnotil zistený skutkový stav, poukázal na správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, na skutočnosť, že nebol disciplinárne potrestaný, zdôraznil význam probačného dohľadu a uzavrel, že odsúdený spĺňa podmienky pre podmienené prepustenie. Vo vzťahu k dôvodom sťažnosti podanej prokurátorkou namietal, že charakter a závažnosť trestnej činnosti, ohľadom ktorej trest

vykonáva, boli zohľadnené v odsudzujúcom rozsudku, preto mu nemôžu byť pripočítané dvakrát. Po výkone trestu odňatia slobody sa má kam vrátiť, predložil potvrdenie od svojho budúceho zamestnávateľa, čo považuje za podstatné pre jeho zaradenie sa do normálneho života. Vyjadril nesúhlas s argumentáciou prokurátorky spočívajúcu v tom, že potvrdenie z Rakúskej republiky neobsahuje žiadne relevantné skutočnosti. Namietal, že podľa predmetného hodnotenia pracoval, v práci bol hodnotený veľmi dobre, pričom jeho finančné odmeny je potrebné považovať za disciplinárne odmeny. Spomínané hodnotenie (z Rakúskej republiky) zástupca Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom označil za významné pre súčasné hodnotenie a v prejednávanej veci sa ním nezaoberali len preto, pretože im nebolo doručené. Na základe vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že podmienky pre podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody spĺňa, a preto navrhuje sťažnosť prokurátorky ako nedôvodnú zamietnuť.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým prokurátorka podala sťažnosť, ako i konanie týmto výrokom napadnutého uznesenia predchádzajúce a zistil, že táto je dôvodná.

Podľa § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienenečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmienenečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 68 ods. 1, prvá, druhá a štvrtá veta, Trestného poriadku pri podmienenečnom prepustení súd určí skúšobnú dobu na jeden rok až sedem rokov; skúšobná doba sa začína podmienenečným prepustením odsúdeného. Súd môže zároveň nariadiť probačný dohľad nad odsúdeným vo výmere do troch rokov a ustanoviť mu primerané obmedzenia alebo povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a 4. Podmienenečne prepustený je povinný podrobiť sa kontrole technickými prostriedkami, ak je takáto kontrola nariadená.

Podľa § 415 ods. 1, veta prvá, Trestného poriadku o podmienenečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí.

Súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je oprávnený prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie vrátane podmienenečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody (§ 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov - ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“).

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že na podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody odsúdený nemá automatický nárok. K podmienenečnému prepusteniu odsúdeného môže súd pristúpiť len ak vykonané dokazovanie vedie k spoľahlivému záveru, že u odsúdeného boli splnené zákonom stanovené podmienky, a to tak formálneho, ako aj materiálneho charakteru. Formálnou podmienkou podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je vykonanie zákonom stanovenej časti uloženého trestu. Materiálnymi podmienkami je potrebné rozumieť v prvom rade preukázanie polepšenia odsúdeného a v druhom rade preukázanie skutočnosti, že je možné od odsúdeného dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Z hľadiska posúdenia dotknutého trestného činu ako prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu

vo vzťahu k podmienke výkonu určitej časti trestu pri podmienenom prepustení (§ 66, § 67 Trestného zákona) je rozhodujúca právna kvalifikácia podľa cudzieho rozhodnutia (a týmto rozhodnutím kvalifikačne použitého zákona iného štátu), ktoré bolo uznané príslušným súdom Slovenskej republiky, a to z hľadiska kritérií uvedených v § 10 a v § 11 Trestného zákona (forma zavinenia a trestná sadzba trestu odňatia slobody). Ak však súd upravil (znižil) trvanie trestu postupom podľa § 17 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. v znení zákona č. 344/2012 Z. z. alebo postupom podľa § 517 ods. 1 Trestného poriadku, pri kategorizácii trestného činu je rozhodujúca trestná sadzba spojená s použitým ustanovením osobitnej časti Trestného zákona (publikované rozhodnutie č. 13 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2016).

Používajúc vyššie uvedené kritériá v prípade odsúdenia rozsudkom Krajského súdu Wiener Neustadt z 9. mája 2017, sp. zn. 37Hv 31/17s v spojení s rozsudkom Vrchného krajského súdu Viedeň z 12. novembra 2017, sp. zn. 20Bs 186/17z je potrebné trestný čin, zo spáchania ktorého bol odsúdený uznaný vinným, posúdiť ako zločin. Konanie odsúdeného bolo totiž uznaným rozhodnutím právne posúdené ako zločin kvalifikovanej ťažkej krádeže vlámaním podľa § 127, § 128 ods. 1 č. 5, § 129 ods. 1 č. 1, č. 3, ods. 2 č. 1, § 130 ods. 1 prvý prípad, ods. 2 prvý prípad, ods. 3, 15 Trestného zákona Rakúskej republiky, teda ako úmyselný trestný čin, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere od jedného do desiatich rokov.

To potom znamená, že v prejednávanej veci sa pre naplnenie formálnych podmienok pre podmienené prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody vyžaduje výkon dvoch tretín, teda dvoch rokov a ôsmich mesiacov. V nadväznosti na to je z obsahu spisu zrejmé, že odsúdený formálnu podmienku pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody splnil k 18. októbru 2019. Napokon nenaplnenie formálnych podmienok pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody odsúdeného prokurátorka v podanej sťažnosti ani nenamietala.

Pokiaľ ide o posúdenie splnenia materiálnych podmienok pre podmienené prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody z predloženého spisu je zrejmé, že odsúdený významnú časť trestu odňatia slobody od 18. februára 2017 do jeho vydania na územie Slovenskej republiky 2. mája 2019, teda dva roky, dva mesiace a štrnásť dní (so započítaním výkonu väzby a už vykonaného trestu odňatia slobody) vykonal v Rakúskej republike. Na území Slovenskej republiky ku dňu rozhodovania súdu prvého stupňa vykonal šesť mesiacov a dvadsaťtri dní. Pritom pri posudzovaní splnenia materiálnych podmienok pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je potrebné skúmať celú dobu výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd v Trenčíne pri posudzovaní splnenia materiálnych podmienok pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody mal síce k dispozícii správu Justičnej inštitúcie Sonnberg o správaní sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike, išlo však o úradne neoverenú kópiu v nemeckom jazyku, ktorú do spisu predložil obhajca odsúdeného. Krajský súd o údajoch obsiahnutých v tejto správe oprel svoje rozhodnutie, avšak bez toho, aby si pravosť tejto listiny overil, pritom spomínaná listina obsahuje informácie o tak telefónnom, ako aj faxovom čísle a mailovej adrese dotknutej inštitúcie, prostredníctvom ktorých bolo možné pravosť listiny overiť, či zabezpečiť si jej originál alebo úradne overenú kópiu a bez toho, aby si zabezpečil úradný preklad dotknutej listiny.

Navyše odsúdený, a to aj vo vyjadrení k sťažnosti prokurátorky, namietal, že počas výkonu trestu odňatia slobody v Rakúskej republike dostal dve odmeny vo výške 20 eur, ktoré podľa jeho vyjadrenia je potrebné chápať ako formu disciplinárnej odmeny. Z opisnej časti spomínanej správy Justičnej inštitúcie Sonnberg však takáto informácia nevyplyva a preklad (úradný) jej tabuľkovej časti obsahujúcej aj informácie o spomínaných odmenách súčasťou spisu nie je.

Preto okrem overenia pravosti predloženej listiny spolu s jej prílohami a zabezpečenia jej úradného prekladu bolo potrebné obrátiť sa v súlade s ustanovením § 28 zákona č. 549/2011 Z. z. na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so žiadosťou o poskytnutie súčinnosti za účelom zistenia, či právny systém Rakúskej republiky pozná disciplinárne odmeňovanie odsúdených vo výkone trestu odňatia slobody, na ktoré sa prihliada pri podmienenom prepustení odsúdených z výkonu trestu odňatia

slobody a v prípade kladného zistenia, bolo potrebné od Justičnej inštitúcie Sonnberg vyžiadať si doplňujúce informácie v tom smere, či odsúdený disciplinárne odmenený bol, prípadne, či ním spomínané finančné odmeny je možné zároveň považovať za disciplinárne odmeny odsúdeného.

Aby totiž mohol súd prvého stupňa jednoznačne posúdiť, či odsúdený splnil aj materiálne podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 66 ods. 1 Trestného zákona, musí posúdiť jeho správanie aj počas výkonu trestu odňatia slobody v Rakúskej republike. Hodnotenie osoby odsúdennej len počas výkonu trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky, nie je pre tento účel postačujúci.

Vo vzťahu k posúdeniu splnenia materiálnych podmienok podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, súd v tejto súvislosti skúma, či u odsúdeného došlo k polepšeniu, teda, či uňho prebehol proces vnútornej premeny jeho osobnosti oprávňujúci „nádej“, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, v rámci čoho musí zväžiť aj závažnosť a povahu trestných činov, ktorých sa vykonávaný trest týka, plnenie si povinností a správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody v kontexte jeho doterajšieho spôsobu života, charakteru jeho osoby, povahových vlastností a jeho postoja k spáchanej trestnej činnosti, ktoré je možné zistiť z hodnotenia odsúdeného ústavom, v ktorom vykonáva alebo vykonával trest odňatia slobody, väzbu, z jeho charakteristík, posudkov a podobne.

Polepšenie je vývojový proces vnútornej premeny páchatelovej osobnosti, ktorý sa navonok prejavuje v jeho správaní. Dobré správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody však samé osebe automaticky neznamená, že sa odsúdený polepšil, pretože môže byť aj len prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného na prostredie väznice, nie o náznak skutočných zmien osobnosti odsúdeného. Dosiahnutý stupeň nápravy je preto potrebné posudzovať nielen podľa správania sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, ale je nutné skúmať, či sa odsúdený zbavil záporných vlastností, charakterových črt, sklonov a zlých návykov, ktoré ho viedli k spáchaniu trestného činu, za ktorý bol odsúdený, alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu trestný čin spáchať (primerane R 37/1973).

Materiálnu podmienku možnosti očakávať, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život v zmysle § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona je potrebné skúmať aj pri zohľadnení okolností predchádzajúceho života odsúdeného, vrátane jeho skorších odsúdení (R 5/2017).

Z ustálenej súdnej praxe teda vyplýva, že len dobré správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody samé osebe ešte nemusí byť prejavom, že sa odsúdený polepšil, pretože môže ísť len o prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody, prípadne o účelové konanie motivované výlučne snahou byť podmiennečne prepustený, ktoré po odpadnutí motivácie dobrého správania nedáva záruku, že odsúdený povedie riadny život. K splneniu materiálnych podmienok pre podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, teda dôjde až vtedy, keď odsúdený sa vo výkone trestu odňatia slobody dobre správa, pretože si uvedomuje nesprávnosť svojho doterajšieho konania spočívajúceho v páchaní trestnej činnosti, je odhodlaný viac takto nekonať, došlo uňho k zmene škodlivých návykov a nevhodných charakterových vlastností, ktoré viedli k páchaniu trestnej činnosti. Len pasívne prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody pre podmiennečné prepustenie z výkonu takéhoto trestu zjavne stačiť nebude.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, pri posudzovaní splnenia materiálnych podmienok pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je potrebné brať zreteľ na správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, na ním získané disciplinárne odmeny počas výkonu trestu odňatia slobody, na jeho doterajší život (pred výkonom trestu), vrátane predchádzajúcich odsúdení, na skutočnosť, či už v minulosti podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody bol, na jeho postoj k trestnej činnosti a na stupeň zmeny jeho negatívnych vlastností, ktoré ho k spáchaniu trestnej činnosti, ohľadom ktorej trest vykonáva, viedli.

Po zvážení všetkých vyššie uvedených hľadísk, po ustálení stupňa prevýchovy odsúdeného pri existencii určitého nižšieho stupňa pochybností o zárukách, že odsúdený povedie v budúcnosti riadny život pri

inak relatívne priaznivej prognóze ďalšieho správania odsúdeného v budúcnosti (ak vykonané dokazovanie k takémuto záveru povedie), je potrebné zvážiť aj využitie kontroly technickými prostriedkami.

Až po doplnení dokazovania v naznačenom smere bude môcť Krajský súd v Trenčíne uzavrieť, či u odsúdeného boli splnené materiálne podmienky pre jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, a teda či odsúdený plnením svojich povinností vo výkone trestu a svojím správaním, skutočne preukázal polepšenie a či možno od neho v budúcnosti očakávať vedenie riadneho života.

Na základe uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnuté rozhodnutie zrušil a súdu prvého stupňa uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.